

Bocs', hogy így, sömösöben. De láttalak tegnap az állatkertben – Te láttál? Az orrodnál tovább nem látsz. – Nagyon is jól láttalak. Élesen, mint a penge. Űgyesen megszereltek. Semmi tűnő ábránd, ott voltál teljes valódban, aztán valaki ideadta a számod.

Szóval, láttalak... Olyan gyönyörű voltál, mint a Madonna. Fiatalon, amikor a Lee Friedlander lefotózta. – Most ez valami kretén vicc? – Egyáltalán

Balázs Attila 73

ZSEBSZÍNHÁZ

nem. Komoly. Ott álltál átszellemülten a struccoknál sokáig. Nem tudom, mit csodáltál rajtuk oly nagyon. – Én is láttalak téged. – Most én mondjam, hogy ez valami hülye vicc? Fel se ismernél. – Részemről is tök komoly. Tényleg láttalak! Ott ültél a majmok ketrecében, és erősen pislogtál. – Eh, te kis humor-dudor-bugyor! Kicsit tikkelek, amikor izgulok. Kiskorom óta így van, csak mióta megnéztem a Robotzsarut, majd a Dájhárdot, azóta picit rosszabbodott. Te láttad? – Melyiket? Mindegy is, nem vagyok rá kíváncsi. – Hát a Ponyvaregényre? Arra sem? Én most készülök megnézni jubileumi századszor. A Ponyvaregényt. Az új izgalom klasszikus darabja. Jössz velem? – Jobbat nem tudsz kitalálni? – Oh, ne már! Tarantino zseni. Az milyen király, csípőből lājkolom, amikor Travolta ott trónol a klotyóban, emlékszel? Ott van, a stukkere meg kinn... fúúú! – Jó, inkább megyek. Hol találkozunk és mikor? – Oké. – Mi oké?

Mi a helyzet, édesem? Kicsit eltűntél, mint valami... Van fogalmad, mennyire hiányzol? És mennyire aggódom, amikor így elbűjsz. Magadra zárod az ajtót, és összeszorítod a szép szád. Még megrepednek a fogaid. – Azt hiszem, beszélhetnénk arról sokat, ki tartja a fejét többször oly férfiasan a homokban. Ki tud jobban eltűnni. Nem férne bele száz sömösbe. Leesne a körmünk, öszszegabalyodna az ujjunk. De én bölcsen hallgatok inkább. És a fogaimért ne aggódj! Dedirolt használok naponta négyszer. (Puff, ez itt a reklám helye!) – Ne duzzogj, angyalkám, nem illik a szoknyád színéhez. Borzasztóan vágyom rád. Itt érezlek a koponyámban, a szívemben. Meg az övem alatt. Jaj, nekem végem! Itt lűktetsz az asztal alatt. Meg az eszem alatt. Itt mozog gyorsan az a szép szabályos fejed. – Ahhh, szerelmem, meggyőztél, legyőztél... szeretnék hozzád bújni, és finoman csókolni téged, amíg megkívánsz. Aztán magamba fogadnálak, és élvezném, ahogy mozogsz bennem. Csomót kötve bennem a farkadra. Együtt utazzunk a gyönyörben! Kemény karaktered a tenyeremben. – Ahhh, gyere szívem most, gyere most! Kívánlak, édes, kívánlak. Gyere édes! Vágyom már örülten tebeléd, mint a kisnyuszi. Mindkét fülecském mozgatni. – Mi az, hogy tebeléd? Meg hogy *kisnyuszi*? Ez valami totál infantilis,

anakronisztikus, redundáns (és a többi), ráadásképp pongyola költői gárgyultság? – Jaj, ne gyötörj, szívem! – Jó. Imádom, amikor eltévedsz a sűrű sötét bozótomban, édes harcosom! Ahhhh... Te kis buszfájter. Szeretkezési vágyam gyötrő, mint látod, nékem is. – Oh, ne komplikáld, szívem, 74 kérlek! Dugjunk! Egyszerűen csak... – Ah, gyereink, tényleg, nem bírom továbbáááább én sem... Édes lovagom, Ferdinand... félre a literatúrát! Ne gyötörjük tovább egymást. Megy ez nekünk mindenhogy. (De most éppen hogy?)

Egyébként mit csináltál egész délelőtt, szívem? Eltűntél, mint Odüsszeusz Kírké ölében. Írtál megint? Valami csecse-becsét? – Írtam, drágám. – Remélem, valami szórakoztatót, mert az embereknek nagyon elégük van a sok okoskodásból. Nagyon le vannak terhelve. Mint mi, a gázszámlával – Úgy tűnik, sirály. Robbanni fog. Lesz neki visszhangja. – Innentől Lacházáig legalább? – A Holdig mindenképp. A Marsig. A Jupiterig. A nyolcadik kerületig, Bp. Egy regény, amely a jövőben játszódik. – Mi a címe? – Az a címe, hogy: *A narancssárga hegy*. – Nem tűnik rossznak, de miért narancssárga? – Ez egy jó kérdés, de nagyon narancssárga, és minél többet mennek feléje, annál messzebb lesz. Mint te. – Rossz vicc. – Bocs', belátom. Tudod, mennyire odavagyok érted még mindig. – Hát, néha vannak kételyeim. – Ne legyenek. Szeretlek-imádlak, változatlan! – Oké, de kik mennek feléje? – Két figura. – Miféle két figura? – Katonáknak látom őket. – Menetelnek? – Nem, hanem mennek. Feladatuk felderíteni ezt a hegyet, csak kurva nehéz a terep, és nehezen boldogulnak. Időnként le kell táborozniuk, hogy megpihenjenek. – És ezt mikor álmodtad? – Tudod, a múltkor, amikor a barátokkal találkoztunk a sörözőben, és te valamiért felhorgolódtál a zsinórpadlásra, én meg végül a haveromnál aludtam vidéken. – Akkor álmodtad részegen? Nem voltál éssen. – Ezt most ne vitassuk, kincsem, hogy ki nem volt. Nem álmodtam. A buszból láttam a narancssárga hegyet hazafelé. Ennyi. – A sztori meg ennyi? – Van itt valami úrbóljött ellenfél. Valami polipszerű ellenség. Krákok, így hívják őket. – Jobbat nem tudsz kitalálni? Mindig ilyen buta kezdetleges lények a szuperintelligencia, akiknek kezük sincs gombokat nyomkodni. Az egész Amerika hülye. – Leszámítva a Guns N' Rosest. – Már azok is elherdadtak, mint te.

Hallgatsz? Film is lesz belőle? Azért majd ha úgy döntöttél, hogy rióltájm előkerülsz, akkor vegyél a gyerekeknek egy csomag rágót. Meg gumicsontot az ebnek. És ha már arra jársz a körúton, beugorhatsz a Fotósopba megnézni, készek-e a képek. Meg beugorhatnál a kontaktlencséimért az Andrásyn... Mi? Hová lettél? Diszperzálódtál az éterben? – Itt vagyok, drágaságom, nem mentem sehová. Csak lemerülget a mobilom. Tudod, mennyit vacakol mostanában.

Gondoltam, kaphatnék egy újat szülnapra. Vagy hozhatna egyet. Épp a Nyuszi. Ennél kicsit okosabbat – Okostojás vagy te magad, viszont jó, hogy mondod. Vegyél valami ajándékot Albert bácsinak is az ő kis börzdi partijára. Tudod, milyen érzékeny. Stop. – Tudom, gondoltam is rá. De ki ez az Albert bácsi? Mintha hallottam volna már a nevét. – Az abszurd figura felbuk- 75
kanása a sömösö-tárcaregényben. Te mondanál ilyesmit, hogy például ez lenne ő, hát nem? – Nem és nem. Nem én mondom, nem én kiáltok! – Drága lovagom, kérlek, ne madzagold a kutyust a karóhoz, ne komiszkodj, ne vágj arcot, és ne rugdald a földet, inkább vegyél még egy kiló cukrot, esetleg pár banánt. Meg mindent, ami nem jut eszembe, vagy már nem győzőm leírni. – A pinyóba, felvézni a vinyóba? – Szellemes, de inkább szájalmas. Ne felejtse el lefényképezni és elküldeni nekem a káposztát, mielőtt berakná a bevásárlókocsiba. – Nem bízol a sasszememben? – Hát, vannak fenntartásaim továbbra is. – Magad ellen beszélsz, szívem – Én soha. Szted létezik valami kedvezményes jegy az állatkertbe? – Azt hallottam, hogy a kígyókhöz be lehet menni ingyen péntek délután. Újabban. Valami kormánykedvezmény. – És ki is lehet jönni? – Hi, hi, hi...

Pih, ez lenne a Paradicsom?! Ez lenne a Mennysország? – Mért, mi bajod van veled, szívi? Nem jó? – Kicsit olyan kezdetlegesnek tűnik. Vagyis inkább lakhatatlannak. Már az is milyen, az a szekrény ott. – A te ötleted volt ez a kígyókkal, picikém. Meg a varangyos békákkal, Orlando bácsi... – Albert bácsi – ...Albert bácsi saját szedetű gombapörköltös börzdi partijával mint végkifejlettel életünk pálpfikösönös csökkent regényében. Huh! Mindenesetre ez a kettő együtt így sok volt. És akkor most jössz ezzel, hogy kezdetleges? Meg kopár? Nem érzed néha, hogy egy kicsit furcsa vagy? – Nem. – Oh, gyere közelebb, te kis Kroft Larám ebben a mi új erotik-szilikon-szpejszünkben. Amely minimum egy tartalmas trilógia lehetőségével kecsegtet. De helló, hová mérsz, hová tipegysz te kis hülye? Felbukol. Helló, baszod, itt hagytad a (NO-ki?) töltődet. (Puff...) (Error.)

Mellékelve:

76 **A Narancssárga Hegy** (szinopszis)

Szól: Moro kapitánynak és Ali közlegénynek a hol közelebb jövő, hol távolodó Narancssárga Hegy felé vezető útjáról, és a hozzájuk csatlakozó, kissé szőrös, de gyönyörű Dalbiáról, illetve hármuk kalandjairól. Nem utolsó sorban barátságukról és szerelmükről.

Történik a Nagy Tragédia után, amikor is a mindenség rendje felborult. Mintha feje tetejére állt volna a világ, amelyben megtestesülni látszanak az addig tudat alá szorultak.

A Nagy Tragédia: ismeretlen oknál fogva az idő töredékéig megszűnt a gravitáció, s amikor visszatért, minden romként hullott vissza a földre. Az élőlények java része elpusztult, vagy később gyorsan megváltozó formát öltött. (Mintha mámorában, módosult tudatállapotban teremtette volna újra őket a Teremtő.)

Cselekmény: Moro kapitányt és Ali közlegényt a Felettesek elküldik megvizsgálni a valahonnét Holdként feltűnt, mobilalkotásként helyét változtatni látszó titokzatos Narancssárga Hegyet. Útjuk során nem várt akadályokba ütköznek. Olyanokba, amelyek legmerészebb képzeletüket is messze túlszárnyalják. Ám eggyel nem számolt a Balsors: ők ketten arra születtek, hogy mindent túléljenek, és végül – természetesen – győzzenek.